

Зникнення. роман

Ремігіуш Мруз

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — О. М. Чурута

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ 1

1

Хилка почула гітарне соло «Iron Maiden» і не відразу зрозуміла, що відбувається. Лише за кілька секунд вона збагнула, що це дзвонить її мобільний. Юристка ледве розплющила очі й обвела поглядом кімнату.

— Бляха-муха... — буркнула вона, побачивши світло над комодом. Вона встала й одразу ж пожалкувала, що зробила це так різко. Ледве ступила крок у бік шафки, сперлася на неї і подивилася на екран.

Друга тридцять сім ночі.

Номер невідомий.

Вона зітхнула, не чекаючи нічого хорошого. Була п'ятниця, останній коктейль випито з годину тому, і всі, хто міг од неї чогось хотіти, про це знали. Жодної справи вона тепер не вела і не мала бути на зв'язку. Однак, найімовірніше, дзвонив хтось із клієнтів канцелярії «Желязний і МакВей».

Хилка вмить оцінила свої можливості. Вона достатньо давно вела юридичну практику, аби знати, що в її подиху міститься майже пів проміле. Формально вона ще не була п'яна, це був радше стан легкого сп'яніння... Але на практиці їй цього вистачало, аби добре розважитись, а потім заснути сном праведника. В її голосі, без сумніву, відлунюватиме «Текіла санрайз», та краще було вибрати менше зло і все-таки відповісти на дзвінок.

Хилка прокашлялась і провела пальцем по екрану.

— Так? — мовила вона.

— Аська? — почувся жіночий голос.

Хилка заціпеніла. Кожен, із ким вона так чи інакше була знайома, знав, що так до неї звертатися не можна. Навіть листоноша мав прикру нагоду в цьому пересвідчитися. Від пояснень, що вона ні Асянна, ні Аська, Хилку аж нудило.

— Хто це? — пробелькотіла, насупивши брови.

— Вибач, що дзвоню о такій порі... — сказала жінка тремтячим голосом, ніби не почула питання.

Хилка досі не знала, з ким має справу. Але це точно не клієнтка її компанії. Курочок, які несуть золоті яйця, вона впізнавала миттєво.

— Я боялася, що ти могла змінити номер, — додала жінка.

— Гм, — простогнала Хилка, шукаючи очима пачку «Marlboro». Лише за якусь мить до неї дійшло, що пошуки будуть марними. Вона мовчки вилаялась і взяла електронну сигарету.

— Не впізнаєш? — запитала співрозмовниця.

— Не дуже.

— Ми разом навчалися у старших класах і грали в одній команді, де тренером був Грацький...

Коли жінка зробила паузу, Йоанна зрозуміла, з ким вона розмовляє. Трохи згорбившись, вона сіла на ліжку.

— Анжеліка.

— Так, — коротко і з полегшенням відповіла давня знайома.

Хилка затягнулася пародією на «m arlbogo», відчуваючи, що тут щось не так. Вона не сподівалася, що ця шльондра колись узагалі до неї подзвонить. І вже точно не посеред ночі через стільки років.

— Рада тебе чути, — мовила Анжеліка.

— І я тебе.

— Сподіваюсь, я тебе не розбудила.

— Та де. Ще навіть не третя.

— Це добре.

Йоанна закотила очі. Деякі речі, вочевидь, ніколи не змінюються.

— Я б тебе не турбувала, якби мені не...

— Тобі потрібна допомога.

— Це настільки очевидно?

— Інакше ти б мені не подзвонила, правильно?

— Ну, так... — погодилася жінка і замовкла.

Хилка вирішила скористатися незручною паузою й викрутитись із ситуації, доки її співрозмовниця не перейшла у наступ.

— Слухай, — почала вона. — У мене зараз купа позовів, але я можу порадити кількох добрих юристів. Набери мене зранку, розкажеш тоді, що й до чого, а я дам тобі контакти...

— Я не хочу залучати нікого іншого.

Йоанна зморщила чоло.

— Бо? — буркнула вона.

— Я бачила, як ти вела справу Лянгера. Ви з тим юнаком усім дали часу.

Хилка так би це не назвала, але не збиралася сперечатися. На телеекрані все могло мати інший вигляд.

— У нас з Авітом проблема і...

— Із чим?

На секунду в слухавці запала мовчанка.

— З Авітом. Моїм чоловіком.

— А є таке ім'я?

— Господи, Хилко... ти зовсім не змінилася, правда?

— Мабуть, ні.

— А я, мов остання дурепа, дзвоню до тебе у своєму сраному відчаї і намагаюся якось красиво підійти до справи.

— Ти хоча би старалася.

— Що?

— Нічого, забудь. Подзвони мені зранку.

— Якщо ти мене зараз відшиєш, даю гарантію, що твої керівники будуть незадоволені.

— Вони завжди незадоволені.

Анжеліка знову замовкла. Хилка відірвала телефон од вуха і подивилася на екран. Саме час покласти слухавку. Не було такої

причини, чому вона мала допомагати давній знайомій.

Та попри це чомусь не могла змусити себе завершити розмову. Вона перевела подих і вирівняла спину.

— Говори, — сказала. — Тебе в чомусь підозрюють?

— Ні... Принаймні поки що. Але слідчі ставлять такі питання, що я вже почуваюся наче на лаві підсудних.

Юристка встала й попленталася в кухню. Якщо вона вже мала слухати, що розповідатиме ця шмара, то мусить промочити горло.

— Розкажуй, — підганяла вона співрозмовницю, відкриваючи пляшку текіли із червоним сомбреро замість звичайної закрутки. — Усе, від початку й до кінця.

— Спершу хочу тебе запевнити, що ти не згаєш час... і не втратиш гроші. У нас їх більше, ніж ми могли б витратити.

— Гаразд, — відповіла для годиться Хилка. По правді, вона не сподівалася, що Анжеліка з чоловіком зможуть оплатити послуги першого ліпшого старшого адвоката із «Желязний і МакВей».

— Авіт керує однією з найбільших компаній у галузі ТСЛ, тому про гроші не переживай.

— ТСЛ?

— Транспорт — спедиція — логістика, — пояснила жінка. — Вони надають широкий спектр послуг, од фінансування...

— То в чому проблема? — перервала Йоанна.

— Наша... наша дочка зникла позаминулої ночі.

Хилка додала гренадин у коктейль і завмерла.

— Що? — запитала вона.

— Наша дочка...

— Так, я почула, — відрізала Йоанна. — Ти хочеш сказати, що зникла твоя дитина, а ти мені впарюєш про спедицію і логістику?

— Я... я тільки...

— Кажі, як це сталося.

Хилка почула, як важко її співрозмовниця проковтнула слину. Вона раптом схаменулася, що нічого в такій поведінці не повинно адвокату дивувати. Можливо, Анжеліка досі була в шоці, можливо, не вірила в те, що сталося... а можливо, поліція підозрювала її не безпідставно.

— Ми... — почала жінка. — Ми поклали її спати близько восьмої... Асько, їй лише три роки... як хтось може захотіти...

— Ви поклали її спати, — перервала її юристка. — Що потім?

— Ми зачинили двері, потім випили трохи вина, подивилися фільм... Перш ніж лягти спати, ми увімкнули сигналізацію. На ранок Ніколі вже не було.

Адвоката долила у склянку апельсинового соку і зробила ковток.

— Жодних слідів проникнення? — запитала вона, хоча наперед знала відповідь.

— Ні... і ми нічого не чули. Ми прокинулися вранці, пішли в її кімнату і... її там не було, — Анжеліка на мить замовкла, щоб заспокоїтися. — Хилко, вони висунуть нам обвинувачення.

Юристка кивнула.

— Не сумніваюся, — підтвердила вона. — На їхньому місці я зробила б це з порога.

— Ти візьмешся за це? Візьмешся за нашу справу?

— Мені необхідні подробиці.

— Але...

— Але я вже давно б відімкнулась, якби не збиралася тобі допомогти, — перебила Хилка.

Після того, як вони закінчили розмову, Йоанна відставила порожню склянку й пішла у спальню. Тут витягла дорожню сумку, закинула в неї трохи одягу і косметики, після чого подумала, що вона готова. Якби зараз була твереза, ймовірно, вона би спакувала набагато більше речей.

Але ж якби вона була твереза, то взагалі б не взялася за наперед програшну справу.

2

Кордіан Оринський прокинувся відразу, щойно задзвонив телефон. Його студія на вулиці Емілії Плятер мала чудове розташування: від офісу канцелярії у «Скайлайті» її відділяло лише кілька кроків. Та, на жаль, тут була жахлива акустика: кожен найменший звук відбивався луною.

Кордіан узяв телефон і побачив, що дзвонить його наставниця. Навіть вона зазвичай не турбувала о такій порі.

— Желязний нарешті нас турнув? — запитав він, не привітавшись.

— Ти тверезий?

— Що це за питання о третій ночі?

— Питання, відповідь на яке мені потрібна негайно.

— Тверезий.

— То сідай у таксі та їдь до мене.

Кордіан відкрив було рота, проте нічого не відповів.

— І візьми собі щось перевдягтися, — додала Хилка.

— Але... ти мені пропонуєш... ну ти знаєш?

— І не мрій, Зордоне. Ми їдемо в турне.

— Що?

— Слава про наші подвиги сягнула далеких північних рубежів. Виїжджаємо вже ось-ось, і мені потрібен водій, бо я перехилила один «Санрайз». Або два.

— Але...

— Або три. Я не пам'ятаю.

— Але ж...

— Сядеш за кермо «ікс п'ятого». Ти ж завжди хотів це зробити, хіба ні? — проторохтіла вона. — Права'є?

— Ми знайомі вже рік, і ти не знаєш, чи є в мене права '?

— Розмір твоїх трусів я теж не знаю. І, дасть бог, ніколи не дізнаюся. Ти збираєшся чи ні?

— Так-так, але...

— Бери речі на тиждень, потім приїдемо по решту.

Оринський важко вдихнув і машинально почав шукати пачку з цигарками. У полі зору не було жодної, бо вже минув тиждень, як вони разом із наставницею твердо вирішили покінчити зі згубною звичкою. Це друга спроба — перша була після завершення справи Лянгера, тоді вони протрималися лише кілька місяців. Цього разу обоє були рішуче налаштовані, бо їм мав допомогти замітник нікотинового задоволення.

Однак поки він не дуже допомагав. Обоє ходили злі, як чорти.

— Хилко, я зараз веду справу, — сказав Кордіан. — Злочин, пов'язаний із підркобою документів, ти, мабуть, чула, що...

— Це не злочин, а дрібне шахрайство. Шкода твого часу.

— Шкода чи не шкода, а я не можу отак просто...

— Я вже говорила з МакВеєм. Він передав справу комусь іншому.

Кордіан усміхнувся сам до себе, махаючи головою. Він міг це передбачити: коли його наставниця чогось хотіла, то вона це отримувала: і в канцелярії, і в залі суду. Оринський знав, що кращої вчительки годі шукати, особливо якщо треба було набратися цинічності й безжальності.

— Пакуй манаття й гайда! — додала Хилка й поклала слухавку.

Передзвонювати і сперечатися було марно. Кордіан, не гаючи часу, спакувався й за чверть години він уже їхав до Хилки. В їхніх особливих стосунках було лиш одне, на що він ніколи не сподівався: що Хилка дозволить йому сісти за кермо її BMW X5. Вочевидь, справа дійсно була невідкладна.

Йоанна чекала на нього біля машини. Він махнув їй головою на привітання, закинув сумку в аж занадто великий багажник, після

чого вмовився за кермом. Він жваво потер руки й відчув на собі важкий погляд Йоанни.

— Слухай, Зордоне, — почала вона. — Ми обоє чудово знаємо, що ця ситуація потенційно небезпечна як для «ікс п'ятого», так і для тебе. Тому будь максимально обережним.

— Без проблем.

Він натиснув кнопку запуску двигуна — й автівка приємно замуркотіла.

— Куди? — запитав Кордіан.

Юристка мовчки показала на увімкнений навігатор. На екрані був висвітлений непоказний пункт призначення: «Ґрунтова дорога, Саснек». Кордіан без зайвих питань увімкнув задню, а потім почав рухатися згідно з підказками, які видавав роботизований чоловічий бас.

— Це тобі не Елвіс, — зауважив Кордіан.

— Гм?

— Могла б уже змінити це неподобство, — пояснив він.

Вона подивилася на нього так, ніби він її образив. Кордіан залюбки послушав би, в яку справу його цього разу втягнули, але він припускав, що наставниця у відповідний момент усе йому розповість.

— Це Зиґмунт, — відказала вона, так, ніби це все пояснювало.

— Я не знав.

— Ти не стежиш за мною на фейсі? Я завжди там сповіщаю про появу нового чоловіка у моєму житті. Зиґмунт уже зо два місяці всюди мене супроводжує.

Кордіан міг би про це знати, та після справи Лянґера вони з Хилкою працювали дедалі рідше. Вона все ще залишалася його наставницею — і буде нею ще років зо два, — проте його дедалі частіше прикріпляли до інших юристів із процесуального відділу. Або ж litigation 2 — так вони самі любили його називати.

Оринський насправді припускав, що все так і залишиться, тому його вельми здивував дзвінок його наставниці та ще й пропозиція поїхати з нею за місто задля справи.

— Тобі нецікаво, куди ми їдемо? — запитала Хилка, вмощуючись на пасажирському сидінні.

— Наївно сподіваюся, що ти сама мені все поясниш.

— Сподівайся, і буде тобі дано, — відповіла вона, поправляючи пасок безпеки. — Із цього боку збіса незручно. Почуваюся, як піп у мінареті.

— Боюся, їх туди не пускають.

— От і мене не повинно бути на цьому сидінні, — буркнула вона собі під ніс і махнула рукою. — Ми їдемо у літній будиночок Шлезингерів.

— Кого?

— Ти що, ніколи не чув про Авіта Шлезингера? Ти ж читаєш оті свої «Форбси», «Менеджери» чи як їх там.

Кордіан знав це прізвище, хоч імені, здається, ніколи не чув. Якусь хвилину він намагався приписати його конкретній людині. Аж ось потрібні пазлики склалися, і в його пам'яті зринула інформація про відомого підприємця.

— Ти маєш на увазі цього логістичного магната?

— Браво, Зордоне, — похвалила його Хилка. — Я знала, що ти дещо тямиш у бізнесі.

Він і справді раз на місяць купував «Форбс», а інколи дорогою до «Скайлайту» брав також щоденну газету «Дзєннік Газета Правна». Її він зазвичай просто гортав за кавою, проте йому не раз траплялося на очі прізвище, яке назвала Хилка. Шлезингер був справді магнатом у своїй галузі: якщо Оринський добре пам'ятав, торік дохід його компанії перевищив мільйон злотих.

— Де їхній будиночок? — запитав він через хвилину.

— Ти про це хочеш мене запитати?

— Решта теж встигнеться. Наразі мене цікавить, куди ми їдемо.

— Туди, куди скаже Зигмунт.

— А конкретніше?

— На Підляшшя, — відказала Хилка, виймаючи електронну сигарету. Кордіан зробив те саме. — Трохи на схід від Августова.

— Це, мабуть, Мазури.

— Формально Підляське воєводство. Юриста цікавить тільки те, що в законі.

— Ну, звісно, — пробурмотів Кордіан і так сильно затягнувся, що червоний діод на кінці сигарети сповістив про тимчасове блокування пристрою.

— Їхній будиночок десь біля невеличкого озера. Саєнко.

— Моторошний початок.

— І не менш моторошний кінець, — сказала Хилка, показуючи Кордіанові рукою, щоби він обігнав машину, яка їхала попереду. — Їхня дитина зникла посеред ночі.

— Викрадення?

— Тільки якщо припускати, що викрадач умів телепортуватися.

— Га?

— Хата була зачинена аж на три замки, ще й сигналізація увімкнута.

Оринський повернув голову до своєї наставниці й винагородив її довгим поглядом.

— Чого витріщився? — запитала вона. — Стеж за дорогою.

— Ти тягнеш мене на другий кінець Польщі, аби захищати винних людей?

— Не починай мені про вину. Яке це має значення?

Він не відповів. Справді, краще він зосередиться на дорозі. Йоанна слушно зауважила, що ситуація становить для нього потенційну загрозу: один неправильний рух кермом — і багатогодинна проповідь йому забезпечена. Те саме його чекало,

якщо він піддасть сумніву невинність клієнта.

— Сигналізацію можна легко перевірити, — сказав Кордіан.

— Я знаю. Зранку відразу поїдемо до охоронного агентства, котре обслуговує Шлезингерів.

— Ти їх знаєш?

— Бо ніби що? — огризнулася Хилка. — Я не можу взяти справу через добре серце? Або через гроші?

— Грошей ти маєш вдосталь, на відміну від першого.

Хилка криво йому посміхнулася і знову заходилася моститися у кріслі. Цього разу вона так сильно смикнула пасок безпеки, що він заблокувався.

— Я знаю його дружину, — мовила вона через хвилину. — Ми разом вчилися. Та ще шалапутка.

— Хто?

— Хвойда, Зордоне. Треба дати тобі якийсь словник.

Він похитав головою.

— Відбила у тебе хлопця в університеті?

— У мене? Я тебе прошу! — пирснула Хилка, відстебнувши врешті пасок і поклавши ногу на ногу. — Я в неї відбила, та вона не змогла гідно це прийняти. І це було у старших класах. Наші погляди де в чому розходилися, нема особливо про що згадувати.

— То чому ти взяла цю справу?

— Її дитина зникла. Що я мала робити?

— Наприклад, відмовитися. Тут буде багато лайна.

— Багато лайна — великий розголос.

Кордіан усміхнувся й захитав головою.

— І так ми дійшли до суті, — підсумував він.

На якусь мить Кордіан справді припустив, що його наставниці погодилися допомогти з огляду на старі часи, але він мав би відразу збагнути, що й до чого. Преса ще, вочевидь, нічого не пронюхала, проте коли це трапиться, стане відомо всій країні. Усі з

роззявленими ротами спостерігатимуть за крахом знаного бізнесмена, котрий, найімовірніше, відповідальний за зникнення дитини.

Оринський з'їхав з вулиці Армії Крайової на вісімку, що вела до підваршавських Марок, і додав газу.

— Повільніше, — сказала пасажирка. — Зараз буде фоторадар, а я без жодних докорів сумління передам слідчим органам дані водія. Справа буде очевидна, коротка й болісна для тебе.

— Як і ця зі Шлезинґерами.

— Нам поки нічого не відомо, — заперечила Йоанна, ховаючи електронну сигарету в кишеню жакета.

— Нам відомо, що вони позбулися своєї дитини.

— Як? — спокійно запитала вона. — Дематеріалізували її?

Він поглянув на неї, підвівши брови. Це було добре запитання. Можливо, шукаючи відповідь на нього, вони не зовсім змарнують час.

— Поблизу є озеро, так? — згадав Кордіан.

— І його вже, мабуть, обшукали водолази.

— І мазурські ліси?

— Підляські.

— Може, зійдемося на тому, що це Сувальщина?

— Нехай буде, — погодилася Йоанна. — У кожному разі довколишні території вже дві доби прочісують уздовж та впоперек.

— І нічого не знайшли?

— Null, zero, nada, абсолютна порожнеча. Хто б не забрав цю дівчинку чи її тіло з дому, він чудово знав, що робить.

3

Хилка не зчулася, коли заснула. М'який хід «ікс п'ятого» заколисав її так, що вона проспала майже всю чотиригодинну подорож. Вона не прокинулася навіть тоді, як Оринський звернув на ґрунтову дорогу біля Августова.

За кілька кілометрів од міста, неподалік від п'яти чи шести озер був ряд агротуристичних господарств. Ніхто нікому не заважав — місця тут вдосталь. Довкола були переважно недоторкані непрохідні ліси й оточені торф'яниками озера. Біля одного з таких озер Шлезинґери купили шматок землі й звели на ньому літній будиночок. Хилка сказала б, що він стояв на відшибі, та це було би гігантське непорозуміння. Тут усе було на відшибі.

Вона вийшла з автомобіля і потягнулася, дивлячись на зовсім непоказний будинок. Як на магната транспортно-логістичної галузі, Авіт занадто не постарався. Одноповерховий будиночок із мансардою, пофарбований у білий колір, а від веранди стежка вела до невеличкого дерев'яного пірса на озері.

Було по сьомій, сонце вже півтори години як зійшло. Мешканці літнього будиночка чекали на сходах. Анжеліка підняла руку, кволо посміхаючись, Шлезинґер махнув юристам головою. Вони мали вигляд двох ходячих нещасть.

— Рада тебе бачити, Асько, — озвалася блондинка зі штучними губами й такими ж штучними грудьми, після чого обійняла Хилку.

Юристка скривилася, та все ж поплескала по спині давню знайому.

— Я тебе теж.

— Як дорога? — запитав Авіт, простягаючи руку Оринському.

— Добре, хоча дістатися сюди нелегко, — відповів стажист.

Шлезинґер повільно кивнув головою. Він не був схожий на акулу бізнесу, про яку Кордіан читав у газетах. У нього був згаслий погляд, скуйовджене волосся і м'ята сорочка.

— Нам потрібен був свій притулок десь у безлюдному місці, — пояснив господар. — Тут панує цілковита тиша і спокій, ніхто випадковий сюди до нас не забредає.

— То навіщо тоді сигналізація? — втрутилася Хилка, вказуючи на логотип охоронної компанії на шибиці.

— Для психічного комфорту... Ми ніколи не припускали, що...
— Авіт затнувся й поглянув на дружину. Вона миттю опинилася біля нього й дозволила себе пригорнути. Це мало вигляд дещо театральний, хоча Йоанна бачила, що обоє явно не спали всю ніч. Їхні очі були червоні, під очима темні кола, а шкіра бліда, наче у трупів.

— Ходімо всередину, — запропонував Шлезингер.

Хилка й Оринський взяли свої речі й увійшли в дім. Усередині будинок був позбавлений розкоші, та внутрішнє оздоблення не залишало сумнівів, що тут жили заможні люди. Підлога була зі світлого дерева, домашній кінотеатр справляв враження далеко не домашнього, а кухня нагадувала кабінку літака. Тут було все, чого тільки могла забажати кулінарна душа.

— Ми підготували для вас кімнату нагорі, — сказала Анжеліка.
— Вибачте, але місця в нас небагато... ми ніколи не думали, що тут буде ще хтось, окрім нас трьох. А кімната Ніколки досі обклеєна обгороджувальними стрічками...

— Не страшно, — відповіла Хилка. — Зордон ляже на сходах. Він і так схожий на Квазімодо.

Ніхто не посміхнувся. Стажист спопелив її поглядом, та Йоанна, ігноруючи його, швидко пішла нагору зі своєю сумкою.

Вони поклали речі у невеликій комірчині на горищі й стали роздивлятися свій польовий командний центр. Тут було багато світла: на даху три вікна у кожному приміщенні, завдяки чому навіть увечері тут мало бути досить світло. Вдень тут мала би панувати воістину пекельна спека, та в будинку Шлезингерів, без сумніву, були встановлені кондиціонери.

— Що думаєш? — запитав Оринський.

— Що вони мають такий вигляд, як із хреста зняті.

Оринський повернувся до Хилки.

— І що з того?

— Нічого. Просто це добре для камер.

— Тобто ти справді збираєшся притягти сюди журналістів?

• • •

Далі — у повній книжці «Зникнення. роман».

nashaknyga.com.ua